

DRING-DRING

Un relat de: [E. VILADOMS](#)

Dring-dring, dring-dring! Gat, gos, àvia i qui hi hagués pel davant s'apartaven per deixar-nos passar.

—Coi de canalla! Què feu amb la bicicleta dins de casa?

I nosaltres rèiem.

En dèiem bicicleta, però es tractava del resistent tricicle de fusta i ferro de quan la mare era petita; me l'havien passat uns recicladors reis de l'orient, després d'una envernissada. M'hi desplaçava donant-me impuls amb els peus, mai vaig fer l'esforç de pedalejar. El meu germà petit, en canvi, va aprendre a fer anar els pedals gairebé al mateix temps que a caminar. Jo m'asseia darrere seu amb les dues cames cap a un costat, enllaçant-li la cintura amb el braç dret, tal com havia vist fer a les senyores que anaven amb moto de paquet. Fèiem una volta al sortidor de l'eixida, dues, tres... cap a la cinquena ja estàvem ben marejats; aleshores, aprofitant que algú obria la porta entràvem per la cuina i començàvem el nostre recorregut dintre casa.

—Coi de canalla! —deia l'àvia, en veure les roderes que li havíem deixat al llarg del passadís acabat de fregar.

Els reis no van trigar gaires anys a portar, al meu germà, una bici de les de debò que vam compartir durant una temporada. Li van treure les rodetes petites del darrere abans que jo aprengué a mantenir-hi l'equilibri. El tricicle arraconat, se'l va endur el drapaire juntament amb una colla d'aixades i d'altres estris rovellats.

Les nenes anàvem poc en bicicleta, saltàvem a corda, jugàvem al pinset i fèiem anar l'escombra i l'agulla de cosir des de molt aviat. Els jocs de carrer eren més aviat cosa de vailets.

I justament avui, tot passejant, he vist el tricicle a l'aparador del brocanter del carrer Major. Després de tants anys, no podria assegurar que és el mateix, tot i que s'assembla tant al del meu record! La veu de l'àvia i les rialles del germà fa temps que van emmudir; però, quan he passat per caixa, m'han assegurat que amb una mica d'oli tornaré a sentir el dring-dring del timbre.